

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/351/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223655
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512223655.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 11. marca 2014, č. k. 15C/161/2012-86, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca žiadal prerušiť konanie z dôvodu, že podal na Ústavnom súde Slovenskej republiky sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR, pričom žalobca mal za to, že otvoreniu pojednávania musí predchádzať definitívne vyriešenie otázky zámeny namietaného súdu a osoby domnelého zákonného sudcu, ktorý je vo veci doposiaľ povolaný rozhodovať. Súd prvého poukázal na skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9NcC/133/2012-17 zo dňa 22. 10. 2012 zákonnú sudkyňu Q.. D. K., ktorej bola vec pridelená náhodným výberom, z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre jej zaujatosť nevylúčil. Po právnej stránke súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie ustanoveniami § 109 ods. 1 písm. b/ prvá veta a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a vecne tým, že skutočnosť, že žalobca podal ústavnú sťažnosť proti právoplatným uzneseniam Krajského súdu v Bratislave, nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Mal za to, že Ústavný súd Slovenskej republiky nemožno považovať za taký súdny orgán, ktorému môže byť vec postúpená podľa § 105 ods. 2 O. s. p. Tam, kde to zákonodarca považoval za vhodné a účelné, vzťah všeobecných súdov a ústavného súdu jednoznačne upravil (§ 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Uviedol, že podmienkou pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta O. s. p. je, že k záveru o rozpore všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa týka veci, s Ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná, dospel súd a nie niektorý z účastníkov konania. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobca podal ústavné sťažnosti vo všetkých veciach, v ktorých krajské sudy nerozhodli o vylúčení všetkých sudcov súdu, na ktorom prebiehalo exekučné konanie postihnuté podľa žalobcu nesprávnym úradným postupom súdu. Súd prvého stupňa zároveň z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR zistil, že sťažnosti žalobcu ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy SR (napr. uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS/264/2013-10 z 29. 5. 2013, uznesenie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS/392/2013-9 z 10. 7. 2013). Súd prvého stupňa ďalej poznamenal, že prekážky postupu konania, kedy súd konanie preruší sú explicitne vymedzené v ustanoveniach § 107 až § 110 O. s. p. Tieto ustanovenia však neobsahujú právnu normu, ktorá by umožňovala všeobecnému súdu nekonať a nerozhodovať vo veci. Prerúšením konania by preto podľa súdu prvého stupňa mohlo

dôjsť k zásahu do práv druhého účastníka konania zaručených mu čl. 46, 48 Ústavy SR. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, pretože v ňom vôbec nekonkretizuje svoj záver o nesplnení podmienok pre prerušenie konania, a teda porušuje aj právo žalobcu na súdnu ochranu. Uviedol, že súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov podľa ich obsahu a nie podľa času, kedy boli na súde uplatnené (skôr či neskôr pred pojednávaním). Žalobca nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že svoj návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami. Podotkol, že návrh na zrušenie pojednávania podal elektronicky spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Mal za to, že riadne a včas požiadal o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil s nimi spájané listiny. Poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa žalobcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného, a to okrem iného aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V tejto súvislosti žalobca upozornil na právny názor Krajského súdu v Trnave v právne a skutkovo zhodnej veci v rozhodnutí zo dňa 17. 10. 2012, č. k. 11NcC/46/2012-24, ako aj v ďalších 50 veciach a tiež na právne názory Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. Za týchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva neobstoí a že žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, podľa jeho názoru nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu tak, ako žiadal.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa v prejednávanej veci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov domáha voči žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 319,- eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V. Žalobca v konaní podaním zo dňa 6. 3. 2014 navrhol zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň s poukazom na § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti. Predmetom tejto sťažnosti bolo rozhodnutie o porušení práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 10. 2012, sp. zn. 9NcC/133/2012. Krajský súd v Bratislave týmto uznesením rozhodol tak, že sudcov Okresného súdu Bratislava V nevlúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 15C/161/2012.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolačný súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky pre prerušenie konania tak podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (obligatórne prerušenie konania), ako ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (fakultatívne prerušenie konania). Odvolačný súd v prvom rade prihliadol na skutočnosť, že z internetového portálu Ústavného súdu Slovenskej republiky zistil, že už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o žiadosti žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu na Ústavnom súde Slovenskej republiky žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti žalobcu neprebíhalo. Ústavný súd Slovenskej republiky totiž okrem iných aj túto sťažnosť žalobcu uznesením zo dňa 10. septembra 2013, č. k. III. ÚS/424/2013-11, odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Za tejto situácie preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, keďže v čase rozhodovania súdu prvého stupňa toto už bolo skončené. V nadväznosti na uvedené tak ani odvolacie námietky žalobcu nemohli prívodiť zmenu napadnutého uznesenia o neprerušení konania.

Odvolačný súd pre úplnosť dodáva, že podmienky pre prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. neexistovali ani z dôvodu, že otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov a nepreskúmava ju ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu namietajúceho porušenie svojich základných práv. Rozhodnutie súdu prvého stupňa v danej veci preto nezávisí od otázky, ktorú by bol oprávnený riešiť Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o ústavnej sťažnosti. Taktiež neprebíhalo žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. majúca význam pre rozhodnutie súdu v danej veci. Predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti konajúceho sudcu totiž nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca koná a rozhoduje.

Z uvedených dôvodov odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.